

Kristien SPOOREN

Net terug van de Wereldjongerendagen

Ze maakt deel uit van het team van Verse Vis, dat berichtte over de Wereldjongerendagen in Brazilië. Haar geloof kreeg er een extra impuls, vertelt ze. Die ervaring en dat geloof wil Kristien SPOOREN (19) nu levend houden door haar vreugde uit te zingen, er met andere jongeren over te praten of in stilte na te denken. „Ik ben nu eenmaal filosofisch aangelegd.”

‘God luistert. Soms voelt het aan alsof Hij me een knuffel geeft’

Nicole LEHOUCQ

We spreken af in haar woonplaats Mechelen, in het Vrijbroekpark. Kristien SPOOREN komt hier graag wandelen met haar kleine hond. De Wereldjongerendagen (WJD) maakten haar rustiger, merkt ze. „Ik laat de natuur meer toe.” Ze houdt van muziek, is vervangend organist in haar parochiekerk. De liederen van de WJD laat ze er klinken op het keyboard. Wat haar in het geloof zo boeit? „De symboliek. Die ontdekte ik reeds als kind.”

–Op welke manier ontdekte u symboliek?
Ik kom uit een gelovig gezin, ben de middelste van drie zussen. Ik was negen toen mijn oma stierf. Toen we haar gingen groeten, had mijn peter voor een houten kralenketting gezorgd, met net zoveel kralen als familieleden. We legden die op oma's handen. Elkeen kreeg een kraal mee naar huis. „Blijf samenkomen, blijf elkaar graag zien”, zei oma steeds. Jarenlang maakten we tijdens een familiefeest de ketting opnieuw, zodat we steeds verbonden zouden blijven met elkaar en met oma. De voorbije jaren is de traditie wat verwaterd, maar ik probeer de symboliek voort te zetten door met mijn eigen kraal een ketting te maken: voor elk jaar zonder oma hang ik er een gekleurde kraal bij. Hoe langer ik haar moet missen, hoe leuker de ketting wordt. Zo'n eenvoudig symbool drukt voor mij uit dat, zolang je openstaat voor het mooie in de wereld, tegenslag niet louter negatief hoeft te zijn. In het geloof apprecieer ik vooral de symboliek. Dat maakt het tot meer dan louter naar de kerk gaan.

–De titel van een van uw bijdragen voor Verse Vis luidt: „Waarom ik, negentien jaar, van mijn kerk hou.” Waarom is dat?

Ik ga naar de kerk, dat leerde ik van thuis uit en dat werd ook mijn eigen keuze. Na mijn vormsel stapte ik in de pluswerking, daar sta ik nu nog in de leiding. Ik nam deel aan activiteiten van IJD, de dienst voor jongerenpastoraal. Een getuigenis van een zuster trof me. Ze vertelde dat ze bij het bidden ook wel populaire deuntjes zong, zoals „Ik wil je, blijf bij me, hou van me.” Als ik thuis liederen uit vieringen van IJD-bijeenkomsten op mijn keyboard speel en keihard meezing, is dat voor mij een vorm van bidden.

Kristien Spooren: „Een eenvoudig symbool drukt uit dat tegenslag niet louter negatief hoeft te zijn.” © Frank Bahn Müller

Evengoed kan ik stil worden bij een foto van mijn overleden oma, in een hoek op mijn kamer.

–Heeft u nood aan bezinning?

Af en toe heb ik nood aan ademruimte en dan trek ik me even terug. Ik voel me goed als ik bezig ben met geloof. Heb ik een probleem, dan hoef ik dat niet meteen aan iemand te vertellen, God luistert wel. Soms lijkt het alsof Hij me een knuffel geeft. Dat beeld herinnert me aan een indringende ervaring in Brazilië, toen we te gast waren in het bisdom Ruy Barbosa, tijdens het voorprogramma van de WJD. Ik ontmoette een vrouw, die net haar man in een ongeval verloren had. Omdat ik geen Portugees spreek, kon ik haar niet met woorden troosten. Dus gaf ik haar

„Als iemand me nu zou vragen wat geloven is, dan zou ik zeggen: ‘Dit!’”

fel geeft. Dat beeld herinnert me aan een indringende ervaring in Brazilië, toen we te gast waren in het bisdom Ruy Barbosa, tijdens het voorprogramma van de WJD. Ik ontmoette een vrouw, die net haar man in een ongeval verloren had. Omdat ik geen Portugees spreek, kon ik haar niet met woorden troosten. Dus gaf ik haar

een knuffel. De manier waarop ze me toen vastpakte en weende, raakte me.

–Waren de Wereldjongerendagen een mix van een happening en geloofsbeleving?

Er was natuurlijk de gekte en de drukte die het pausbezoek met zich meebracht. Maar er was ook meer. De slotavond, op het strand in Copacabana, met op de achtergrond de metershoge golven, flitste het plotseling door mijn hoofd: „Als iemand me nu zou vragen wat geloven is, dan zou ik zeggen: ‘Dit!’ Elkeen hier is in zichzelf gekeerd en toch zijn we met zo veel samen. We bidden. Net voordien waren we uit zoveel hoeken van de wereld samen op stap naar hetzelfde doel, een soort Kanaän-ervaring was dat. Het zou jammer zijn als de WJD-ervaring op de achtergrond zou raken. Daarom vind ik een terugkomdag of andere IJD-activiteiten zo belangrijk.

–Heeft de Rio-ervaring u veranderd?

Ik ben rustiger, een tegenslag brengt me minder snel uit evenwicht. Ik sta ook bewuster in het leven. Ik ben filosofisch ingesteld, denk na over dingen, soms wat te

diep. Wandelde ik voorheen in de natuur, dan kon ik wel genieten van de schoonheid, maar toch dook meteen de gedachte op dat even verderop de buitenwereld raasde. De natuurpracht in Brazilië overweldigde me. Nu laat ik ook in België de natuur meer op me afkomen, zonder meteen na te denken of er angst bij te voelen, angst voor gevaren of voor de toekomst.

–Wat die toekomst betreft, binnenkort begint het kotleven als student in Gent...

Ik ben er klaar voor. Mijn studiekeuze ligt al langer vast. Het wordt Afrikaanse Talen en Culturen. Ik speel met het idee om later als ontwikkelingshulp aan de slag te gaan, bijvoorbeeld als vertaler voor een niet-gouvernementele organisatie. We zien wel hoe dat concreet gestalte krijgt. Bij studentenpastoraal Gent mogen ze me alvast verwachten. Ik heb er nu eenmaal nood aan om met andere jongeren te praten over geloof. En samen te ontspannen, natuurlijk.

Op www.versevis.be vindt u meer teksten van Kristien Spooren en andere jongeren.